

مروړ

درباب واقعیت تاریخي

● آيزابا برلين، فيلسوف و نظريه‌پرداز سياسي و جستارنويس بریتانيایي، شهرتش را مړهون دفاع از ليبراليسم ږود. او و انديشه‌هايش در ايران نيز به‌واسطه جريان وابسته به انديشه‌های ليبرالي به‌طورکامل معرفي شد و بسياري از آثار مهم او را مترجمان صاحب‌نام و قابل‌اعتمادی همچون عزت‌الله فولادوند، نجف دريابندري و رضا رضايي به فارسي ترجمه کردند. از جمله آثار برلين در فارسي مي‌توان به «آزادي و خيانت ږه آزادي» و «قدرت انديشه» يا ترجمه فولادوند، «متفکران روس» يا ترجمه دريابندري، «کارل مارکس: زندگي و محيط»، «ذهن روسي در نظام شوروي» و «مجوس شمال (يوهان گوتگر هامان و خاستگاه‌های عقل‌ناپاوري جديد)» يا ترجمه رضايي اشاره کرد. برلين در زمان حيات خود نيز دو بار به ايران سفر کرد؛ يک بار در سال ۱۹۶۰ در بازگشت از هندوستان چند روزي را در تهران گذراند و بار دوم در سال ۱۹۷۷، دو سال قبل از انقلاب ايران، براي افتتاح بني مدرسه باستان‌شناسي در تهران از سوي آکادمي سلطنتي بریتانيا به ايران آمد. به‌تازگي نشر ققنوس يکي ديگر از آثار مهم برلين را ترجمه و منتشر کرده است: «ويگو و هرد؛ دو بررسي در تاريخ انديشه‌ها». برلين اين کتاب را در سال ۱۹۶۹ منتشر کرده ږود. کتاب حاضر محصول درس‌گفتارهايي است که او به‌ترتیب در سال‌های ۱۹۵۷ تا ۱۹۵۸ در انستيتوي ايتاليايي واقع در لندن و در سال ۱۹۶۴ در دانشگاه جان هاپکينز ايراد کرد.

برلين در کتاب حاضر به بررسي انديشه‌های دو فيلسوف مهم تاريخ و فرهنگ مي‌پردازد که به گفته او اصيل‌ترين و زياترين انديشه‌ها را در اين زمينه دارند: «جامباتيسا ويگو» و «يوهان گوټفريد هردر». بخش اول کتاب درباره انديشه‌های فلسفي ويگو، معرفت‌شناسي و خاستگاه‌های فلسفه اوست. اين فيلسوف ايتاليايي تا دو قرن پس از دوران حياتش کتمان ږود، اما با تلاش‌های مفسراني چون بندتو کروچه و استفاده از ايديه‌هايش در آثار هنرمنداني مانند جيمز جويس از نو کشف و به يکي از اولين نقادان عصر روشنگري و نگارش غالب دکارتي بدل شد. هردجند بعدها نيز به‌گفته برلين زندگي و سرنوشت ويگو اغلب با انگ قصه رمانتيک کنار گذاشته شد. برلين بر اين باور است که ويگو اهميتي اساسي براي تاريخ، زبان، اسطوره و هنر قائل ږود و از ايرينو او ز بنيان‌گذاران فلسفه فرهنگ محسوب مي‌شود. بخش دوم کتاب نيز جستاري است درباره هردر. اين فيلسوف آلماني از پدران جنبش رمانتيک و از مخالفان نگرش نئوکلاسيک غرب ږود و آري او در بازاندیشي مفاهيمي چون جامعه، تاريخ، فرهنگ و هنر نقشي اساسي داشتند: آرياي مانند احساس تعلق به يک اجتماع، احترام به فرهنگ‌های متنوع و رد برتری يکي از آنها بر ديگري، نقش هنر به‌مشابه ابراز روح زمان و لزوم يگانگي نظريه و عمل. برلين بر اين باور است که هردر تصور فهم تاريخي را به‌جسته کرد و به آن وضوح بخشيذ. مع‌الوصف، در نظر برلين ويگو و هردر در باب نظريه‌های اساسي خود اغراق مي‌کردند. هرچند او چنين اغراقي را نه غيرعادي مي‌داند و نه لزوما مايه تأسف. او معتقد است «کساني که حقيقي تازه و پراهميت کشف کرده‌اند، ييا مي‌پندارند کشف کرده‌اند، جهان را در پرتو آن حقايق مي‌نگرند و به ميزاني شگرف از خوشترداری ذهني نياز است تا حس اعتدال و ميانه‌روي حفظ شود و در راه‌های به‌تازگي کشوده‌شده به شيوه افراط گام برداشته نشود». او در اين زمينه به افلاطون، رواقيون، دکارت، اسپينوزا، هيوم، کانت، روسو، هگل، مارکس، راسل و فرويد نيز اشاره مي‌کند که به نظر برلين بيش از حد ادعا داشتند و احتمالا اگر چنين نمي‌کردند ايديه‌هايشان را خود را از ميان مقاومت آري اذيت‌رفته‌شده يزان نمي‌کردند يا از توجهي که سزاوارش ږودند برخوردار نمي‌شدند.

برلين در کتاب حاضر به بررسي کار دو متفکري مي‌پردازد که ايديه‌هاشان نقش بسياري در درگذوني معيارهای گزينش و تفسير واقعيات تاريخي داشتند و از اين راه نگرش به خود وقايع را تحت تأثير قرار دادند. هر دو متفکر در قرن هجدهم نوشتند و تأثير کامل آموزه‌های آنها تا قرن نوزدهم آشکار نشد و به هر دو مورد اين تاثيرات عمدتا از راه تلاش‌های پيروانشان آشکار شد. هدف برلين در جستارهای کتاب حاضر نه بررسي تمام آثار ويگو يا هردر بلکه صرفا پرداختن به بخشي از آري آنهاست که به نظرش گيرآترين- و مهم‌ترين ږوده‌اند. ازهمين‌رو نمي‌کوشد حتي به ايديه‌های فلسفي تخصصي‌تر اين دو متفکر ږيردازد. او خاستگاه‌های اين ايديه‌ها را فقط به شيوه‌ای مقدماتي بررسي مي‌کند و نمي‌کوشد روايتي از وضعيتي تاريخي يا اجتماعي که در آن پرورش يافتند يا نقشي دقيق آنها در جهان بيني آن عصر يا حتي خود آن متفکران به دست دهد. برلين بر اين باور است هيچ‌کس جسورانه‌تر و شديدتر از ويگو بر اهميت دريافت تاريخي فراگير تاکيد نکرده و هيچ‌کس شيواتر و قانع‌کننده‌تر از هردر بيان نکرده که ايديه‌ها و پدگاه‌ها را چنانکه يادوشايد فقط مي‌توان در زمينه‌های تاريخي آنها دريافت.

آيزابا برلين

ترجمه: اديريس رنجي

ناشر: ققنوس

چاپ اول: ۱۳۹۹

قيمت: ۳۹۰۰۰ تومان

گروه انديشه: حسين پاينده نويسنده، منتقد ادبي و استاد نظريه و نقد دانشگاه علامه طباطبائي است. رويکرد پاينده در کارهايش عموما ميان‌رشته‌ای است و در همين زمينه چندين اثر ترجمه و تاليفي دارد. ازجمله کتاب‌هايي که ترجمه کرده مي‌توان به «روانکاوي فرهنگ عامه» اثر بری ريچاردرز (انتشارات مروايد) و «مطالعات فرهنگي درباره فرهنگ عامه» اثر جان استوري (انتشارات آگه) اشاره کرد. آخرين ترجمه پاينده امسال با عنوان «تحليل گفتمان کاربردې: فرهنگ عامه، رسانه‌ها و زندگي روزمره» اثر آرتور آسا برگر به همت نشر مروايد منتشر شد. کتاب حاضر با هدف معرفي جديدترين شکل تحليل گفتمان نوشته شده که اصطلاحا «تحليل انتقادي – چندوجهي گفتمان» ناميده مي‌شود. «تحليل انتقادي – چندوجهي گفتمان» حاصل تحول تدريجي تحليل گفتمان و عبور آن از مرحله‌ای انتقادي به مرحله‌ای جديد است که در آن علاوه بر کاويدن زبان و برلماکردن ايدئولوژي و قدرت در آن متون و رفتارهای اجتماعي، جلوه‌های گوناگون فرهنگ عامه نيز بررسي مي‌شوند. اين کتاب نه‌فقط منبعي جديد براي شناخت متأخرين شکل تحليل گفتمان است، بلکه با ارائه نمونه‌های کاربردي از تحليل گفتمان در حوزه ارتباطات اجتماعي، فرهنگ عامه، ادبيات، رسانه‌ها و زندگي روزمره مي‌تواند الگويي براي انجام‌دادن پژوهش‌های مشابه هم باشد. به همين منظور سراغ حسين پاينده رفتيم و با او درباره اين کتاب گفت‌وگويي مکتوب انجام داديم.

چه شد تصميم به ترجمه کتاب «تحليل گفتمان کاربردې» گرفتيد؟

تحليل گفتمان از جمله موضوعاتي است که در چند رشته مختلف دانشگاهي تدریس مي‌شود و لازم ږود که منبع جديدی درباره متأخرتين شکل آن (تحليل انتقادي – چندوجهي گفتمان) به فارسي در اختيار پژوهشگران اين حوزه قرار گيرد. در کشور ما، همچون کشورهايي که زادگاه تحقيق درباره گفتمان محسوب مي‌شوند، به تحليل گفتمان ابتدا در گروه‌های آموزشي زبان‌شناسي توجه شد و اين کاملا طبيعي است، زيرا کارکرد گفتماني زبان و اساسا خود مفهوم «گفتمان» ریشه در مطالعات زبان‌شناختي دارد. اما به مرور زمان، اين موضوع از حوزه زبان‌شناسي به ساير رشته‌های علوم انساني تسري پيدا کرد، به گونه‌ای که امروزه گفتمان به يکي از پرکاربردترين اصطلاحات نقد ادبي، علوم اجتماعي و علوم سياسي تبديل شده است. به همين دليل، طيف متنوعي از دانشجويان و پژوهشگران با اين موضوع سر و کار دارند. در واقع، مي‌توان گفت تحليل گفتمان به حلقه وصل نقد ادبي با چند رشته مهم از رشته‌های علوم انساني تبديل شده است. رويکرد خود من در کارهايم عموما ميان‌رشته‌ای است و لذا به نظر رسيد ترجمه اين کتاب مي‌تواند به همکاري ميان‌رشته‌ای در ايران دامن بزند. اين روح ميان‌رشته‌ای در مطالب کتاب نمايان شده است. براي مثال، آسا برگر در تحليل‌های کاربردي‌اش در اين کتاب، هم نمايشنامه «هملت» را از منظر تحليل انتقادي – چندوجهي گفتمان بررسي مي‌کند و هم رمان «شاهين مالت»، سريال «زنداني» و شواهي تلويزيوني، مد لباس، دلالت‌های ارتباطي سيگار کشيدن و غيره را. ضرورت ترجمه اين کتاب از نظر خود من بيشتري اين ږود که چشم‌اندازي از اين قبل تحليل‌های چندوجهي و ميان‌رشته‌ای براي ما باز کند.

آيا منابع قبلي تحليل گفتمان نمي‌توانست همين هدف را برآورده کند؟ پيش‌تر کتاب‌های تاليفي هم درباره تحليل گفتمان در ايران داشته‌ايم.

بله، داشته‌ايم اما اين هيچ منافاتي با معرفي منابع جديدتر ندارد. برخي از کتاب‌های تاليفي درباره تحليل گفتمان را کساني نوشته‌اند که به دليل رشته تحصيلشان آشنايي درست با عميقي با زبان‌شناسي ندارند. اين قبيل اشخاص در نوشته‌های‌شان تحليل گفتمان را عمدتا با هدف نشان‌دادن تباین جريان‌های سياسي در نظر گرفته‌اند. البته مقصود من اين نيست که همه کتاب‌های

اندیشه

گفت‌وگو با حسين پاينده درباره کتاب «تحليل گفتمان کاربردې» اثر آرتور آسا برگر

گفتمان وروابط قدرت

ادبي باز کرده و به يکي از پرترفدارترين ريفات‌های نقد ادبي معاصر تبديل شده است.

نقش «گفتمان» در زندگي روزمره چيست و مفاهيم، نظريه‌ها و موضوعاتي که تحليلگران گفتمان مطرح مي‌کنند چه کارکردي در جهان واقعي پيرامون ما دارند؟

گفتمان همه وجوه حيات فردي و اجتماعي ما را در بر مي‌گيرد و سايه سنگيني بر ارتباطات ما با يکديگر مي‌اندازد. در واقع مي‌توان گفت هيچ جنبه‌ای از زندگي ما نيست که به نحوي از انحاء، تحت‌تأثير گفتمان قرار نگيرد. زماني‌که از مفهوم «گفتمان» سخن به ميان مي‌آيد، شايد در وهله نخست باورها يا منظومه ارزش‌های فردي به‌منزله شکل بازي از گفتمان به ذهن‌مان متبادر شود، اما گفتمان فراتر از ايدئولوژي به قدرت و روابط قدرت (و البته تيولورهای زباني قدرت و روابط قدرت) مربوط مي‌شود. هر جا که با کسي وارد ارتباط کلامي مي‌شويم، نشاني از گفتمان هم هست. از اين منظر، گفتمان شيوه‌ای از فهم کردن جهان و سخن گفتن درباره پديده‌های پيرامون‌مان است که موجد نوع خاصي از روابط قدرت مي‌شود. در هر موقعيت اجتماعي، زبان به شکل خاصي به کار مي‌رود. پس گفتمان يکي از اجزاء ساختار جامعه مي‌شود. هر جا که با کسي وارد ارتباط کلامي مي‌شويم، نشاني از گفتمان هم هست. از اين منظر، گفتمان شيوه‌ای از فهم کردن جهان و سخن گفتن درباره پديده‌های پيرامون‌مان است که موجد نوع خاصي از روابط قدرت مي‌شود. در هر موقعيت اجتماعي، زبان به شکل خاصي به کار مي‌رود. پس گفتمان يکي از اجزاء ساختار جامعه مي‌شود. هر جا که با کسي وارد ارتباط کلامي مي‌شويم، نشاني از گفتمان هم هست. از اين منظر، گفتمان شيوه‌ای از فهم کردن جهان و سخن گفتن درباره پديده‌های پيرامون‌مان است که موجد نوع خاصي از روابط قدرت مي‌شود. در هر موقعيت اجتماعي، زبان به شکل خاصي به کار مي‌رود. پس گفتمان يکي از اجزاء ساختار جامعه مي‌شود. هر جا که با کسي وارد ارتباط کلامي مي‌شويم، نشاني از گفتمان هم هست. از اين منظر، گفتمان شيوه‌ای از فهم کردن جهان و سخن گفتن درباره پديده‌های پيرامون‌مان را رقم مي‌زند.

و بخش ثابت و هميشه حاضري در ارتباطات اجتماعي است. حتي زماني که با فروشنده سوپرمارکت وارد عادي‌ترين گفت‌وگو مي‌شويم (مثلا پرسش از اينکه بابت خريدمان چقدر بايد بپردازيم، و به طريق اولي نحوه پاسخ‌گويني فروشنده به اين پرسش) باز هم با گفتمان مواجه‌ايم، کما اينکه در محيط کار يا در برنامه اخبار تلويزيون هم گفتمان کارکردي تعيين‌کننده و محسوس دارد و واکنش‌های ما به رويدادها و پديده‌های پيرامون‌مان را رقم مي‌زند.

آيا مي‌توان کتاب «تحليل گفتمان کاربردې» را تکميل‌کننده مباحث قبلي در زمينه «تحليل گفتمان» دانست؟ اين کتاب

چه تفاوتي با ساير کتاب‌های متعارف درباره تحليل گفتمان دارد؟ مشخصا به چه موضوعاتي مي‌پردازد و براي پژوهش در چه حوزه‌هايي سودمند است؟

بله، با معرفي تحليل انتقادي– چندوجهي، اين کتاب آشنائي ما با شکل‌های قبلي تحليل گفتمان را تکميل مي‌کند. عمده‌ترين تفاوت اين کتاب با ساير منابع اين است که دايره شمول تحليل گفتمان را به طيف متنوعي از موضوعات بسط داده است. موضوعاتي که تا پيش از اين گمان نمي‌کرديم بتوان از منظر تحليل گفتمان بررسي‌شان کرد. براي مثال، آسا برگر در اين کتاب نه‌فقط محتوای رسانه‌ها، بلکه همچنين گفتمان مستتر در لطيفه‌ها را با آوردن نمونه‌هايي تحليل مي‌کند. بايد اضافه کنم که حتي موضوعي مانند استعاره که جزء ثابت کتاب‌های سنتي بلاغت را تشکيل مي‌دهد، در اين کتاب با نگاهي نو و از زاويه گفتمان‌هايي بررسي شده است که با استعاره‌ها تلويحا لقاً مي‌کنند.

همچنين درباره روابط قدرت در درون جامعه؟ آيا «تحليل گفتمان» مي‌تواند مناسبات قدرت و استعمار را برلمکند؟

بله، قدرت و مناسبات مبتني بر قدرت در زمره اصلي‌ترين موضوعاتي هستند که در تحليل گفتمان بررسي مي‌شوند. اتفاقا همين موضوع يکي از چالش‌های معرفي تحليل انتقادي گفتمان و به‌خصوص تحليل انتقادي– چندوجهي گفتمان در کشور ماست. در همه جای دنيا اصحاب قدرت اين قبيل حوزه‌های علوم انساني را براي خودشان دردسر ساز مي‌دانند؛ زيرا قدرتمداران و به‌طور کلي اهالي سياست برملا شدن اين جنبه‌ها را خوش نمي‌دارند. اصحاب قدرت هميشه وجود استعمار و تبعيض و ظلم را انکار مي‌کنند، اما تحليل انتقادي گفتمان مي‌تواند به‌نحو بسيار متقاعدکننده‌ای نشان بدهد که بايه‌های قدرت دقيقا کجا استوار شده است. هم ترجمه منابع تحليل گفتمان و هم ترويج اين رويکرد نقادانه در مطالعات ادبي و اجتماعي با موانع سياسي مواجه مي‌شود. اين موانع را نمي‌توان ناديدہ گرفت، ولي از سوي ديگر انتشار دانش هم مسئوليت‌های جدي بر دوش پژوهشگران و اصحاب علم مي‌گذارد که نبايد از آن شانه خالي کنند.

به نظر‌تان کتاب حاضر چه کمکي مي‌تواند به فضاي پژوهشي ايران بکند؟

من با علاقه خيوان در جايگاه پژوهشگر نظريه و نقد ادبيي اين کتاب را ترجمه کردم، ضمن اينکه البته متوجه ږودم به علت چندرشته‌ای و ميان‌رشته‌ای بودن تحليل گفتمان، طبيعتا از ساير رشته‌های علوم انساني و به‌ويژه از جانب دست‌اندرکاران علوم اجتماعي (به‌طور خاص ارتباطات) به موضوع اين کتاب توجه مي‌شود. اين مقدار که به حوزه نقد ادبي مربوط مي‌شود، اين کتاب مي‌تواند مشوق انجام دادن پژوهش‌های جديد درباره متون ادبي بر پايه رويکردي باشد که هدفی کاملا متفاوت با مطالعات متعارف ادبي را دنبال مي‌کند. متأسفانه در مطالعات ادبي آنچنان که بايد به تحليل گفتمان توجه نکرده‌ايم. انبوهي از پايان‌نامه‌ها و رساله‌ها در کشور ما به مباحث تکراري و بي‌ثمري اختصاص پيدا کرده‌اند که همکي با آن آشنا هستيم. در جلسات نقد رمان و شعر و فيلم غالبا از گفتمان و تحليل گفتمان غفلت مي‌شود. از اين‌رو، عطف توجه به کارکرد گفتماني ادبيات و هنر مي‌تواند مسير جديدي را پيش روی منتقدان ادبي باز کند و يافته‌های پژوهشي جديد در پي داشته باشد. انتشار طريق اولي ترجمه همچنين شايد استادان و پژوهشگران علوم اجتماعي را سوق بدهد به سمت تحليل مسائلي که تا پيش از اين اصلا در حيطه کار خاص خودشان محسوب نمي‌کردند. براي مثال، آن نوع خوانشي که آسا برگر از نمايشنامه «هملت» به دست مي‌دهد، به‌طور معمول در نوشته‌های جامعه‌شناسان ايراني و متخصصان ارتباطات، انسان‌شناسي و ساير رشته‌های علوم اجتماعي در کشور ما به چشم نمي‌خورد، ولي يکي از اهداف من دقيقا همين بود؛ تا ترجمه اين کتاب زمينه مناسبی را براي نزديک‌تر شدن حوزه نقد ادبي به مطالعات اجتماعي ايجاد کنم.

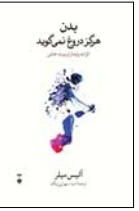
مروړ

تأثير مستقيم روان بريدن

● آليس ميلر، روان‌شناس، روان‌کاو، فيلسوف و روشنفکر عرصه عمومي، يکي از شناخته‌شده‌ترين نظريه‌پردازان روان‌کاوي و روان‌درماني در جهان است. او با تحليل تجربه‌های بيمارانش و سرگذشت شخصيت‌های سرشناسي مانند ويوجينيا وولف، فرانتس کافکا و مارسل پروست نشان مي‌دهد چطور تحقير و سرخوردگي و خشم فروخورده در دوران کودکي، خود را در بزرگ‌سالي با بيماري‌هايي مانند سرطان، سگته و ديگر ناخوشي‌ها بروز مي‌دهد. موضوع اصلي همه کتاب‌های او بررسي اثراتي است که در نتيجه انکار رنج‌های دوران کودکي در ما باقي مي‌ماند. هريک از کتاب‌های او به جنبه خاصي از اين تاثيرات مي‌پردازد. برخي از مهم‌ترين آثار ميلر به فارسي ترجمه شده‌اند: «دلره‌های کودکي؛ جست‌وجوي خود واقعي»، «غم‌نامه کودک تيزهوش» و «درام کودک بااستعداد ږودن و جست‌وجو براي خود واقعي». او با کتاب «دلره‌های کودکي» که درباره آسيب‌های رواني دوران کودکي است، به شهري‌تري جهاني رسيد و به يکي از پيشروان عرصه روان‌شناسي کودک بدل شد. به‌تازگي يکي ديگر از مهم‌ترين آثار او به همت نشر نو و با ترجمه اميد سهرابني نيك به فارسي منتشر شده است: «بدن هرگز دروغ نمي‌گويد».

دغدغه اصلي ميلر در کتاب حاضر بررسي تاثيراتي است که انکار هيچانات قوي و واقعي روی بدن ما مي‌گذارد. به نظر او چنين انکاري بيشتري به نام اصول اخلاقي بر ما تحميل مي‌شود. او با تکیه بر دانش و تجربه‌های شخصي خودش از روان‌درماني و نيز روايت‌هايي که در افراد ديگر شنيده، افرادی که در کودکي آزار ديده‌اند، براي مثال نتيجه مي‌گيرد فقط زماني اين افراد مي‌توانند فرمان چهارم از ۱۰ فرمان موسي («به پدر و مادرت احترام بگذار.») را انجام دهند که از احساسات واقعي خود فاصله بگيرند و آنها را به‌شدت سرکوب کند. به بيان ديگر، پيروي از يک هنجار رفتاري خاص ديرينه اغلب ما را از قبول احساسات واقعي‌مان بازمي‌دارد. ميلر نتيجه جالبي مي‌گيرد و مي‌گويد در نهايت بهاي اجرائي اين فرمان را با ابتلا به بيماري‌های مختلف جسمي در بزرگسالي مي‌پردازيم. او مي‌گويد «اگر همچنان بگويمش از فرمان چهارم اطاعت کن، حتما دچار همان اضطرابي خواهم شد که هنگام تلاش براي اجرائي امور غيرممکن به من دست مي‌دهد». او معتقد است اين افراد نمي‌توانند پدر و مادر خود را دوست داشته باشند و به آنها احترام بگذارند؛ چون هنوز ناخودآگاه از آنها مي‌ترسند. به باور ميلر چنين افرادی هرقد هم تلاش مي‌کنند، نمي‌توانند رابطه‌ای راحت و مطمئن با والدين خود برقرار کنند. ميلر نشان مي‌دهد که چطور دراين‌باره جنس رابطه‌ای که به جاي احترام واقعي پيش مي‌آيد، نوعي وابستگي بيمارگونه است؛ يعني مخلوطي از ترس و اطاعت از سر وظيفه‌که هرگز نمي‌توان آن را عشق يا دوست‌داشتني ناميد. ميلر اين رابطه را قريب‌کاري با تظاهر مي‌نامد. از سوي ديگر، به اين نکته هم اشاره مي‌کند که افرادی هم که در کودکي آزار ديده‌اند، در تمام عمر انتظار دارند بالاخره روزي عشقي را که از آنها دريخ شده، دريافت کنند. به خاطر همين انتظار است که وابستگي آنها به پدر و مادر شديد مي‌شود. ميلر اين وابستگي را عامل چيزي مي‌داند که در باورهای اخلاقي و ديني از آن به نام عشق ياد مي‌شود و به‌عنوان فضيلت ستايش مي‌شود. آنچه گفته شد، مشتئ ږود نمونه خورا، از چيزي که ميلر در اين کتاب بررسي مي‌کند؛ چطور يک مشکل رواني که ریشه در آثار پايدار تربيت خشن، آزارها و سرکوب‌های دوران کودکي دارد، در آييده به بيماري‌های مختلف جسمي بدل مي‌شود؛ به همين دليل است که مي‌گويد «بدن دروغ نمي‌گويد».

کتاب حاضر پرده از يک قانون «روان – زيست‌شناختي» برمي‌دارد که به نظر ميلر ادعاهاي اخلاقي مدت‌هاست آن را پنهان نگه داشته است. کتاب در سه بخش تنظيم شده است. ميلر در بخش اول نشان مي‌دهد که اين قانون چگونه زندگي و حرفه بسياري از نويسندگان و شخصيت‌های مشهور را تحت تأثير قرار داده است. او نشان مي‌دهد که چطور بيماري جسمي در اکثر موارد واکنش بدن است، به بي‌توجهي دامني کارکردهای اصلي بدن و چطور يکي از حياتي‌ترين اسباب فکري بدن ما توانايي گوش سپردن به داستان واقعي زندگي خودمان است. از اين‌رو موضوع اصلي اين کتاب را حتي مي‌توان بررسي تناقض بين چيزهايي دانست که احساس مي‌کنيم (يعني چيزهايي که بدن ما ثبئت مي‌کند) و چيزهايي که ما فکر مي‌کنيم بايد احساس کنيم تا به هنجارها و معيارهای رايج هماهنگ باشد. بخش‌های دوم و سوم کتاب نيز روش‌هايي براي برقراري ارتباط اصيل ارانه مي‌دهد که به قبول ميلري مي‌تواند به خرجه خطرناک خودفريبي پايان دهد و فرد را از تحمل رنج‌های جسمي رها کند.

آليس ميلر

ترجمه: اميد سهرابني‌نيک

ناشر: فرهنگ نشر نو

چاپ اول: ۱۳۹۸